

Nacionalisme verinós

En efecte, no hi podria estar més d'acord. Com diu Jean-Claude Juncker, el nacionalisme és verí. S'inocula a les venes humanes i acaba fent-les delirar fins al punt que les arrossega al carrer al compàs de la popularíssima «Y viva España» de Manolo Escobar. Un cantant que, de reivindicatiu no n'era massa, però, això sí, va gravar temes tan festius —potser una mica masclistes, no dic que no— com «Qué guapa estás», «La minifalda» (amb preciosos referents taurins) o «Que te *vía comé*», per no parlar dels clàssics «Mi carro» o el «Porompompero». Vaja, un símbol de la música lleugera.

Tot i haver traspassat, Escobar, en les últimes setmanes, ha esdevingut un estàndard de l'Espanya autèntica i indivisible que, en cap cas, és conseqüència de cap enervat moviment nacionalista. «Y viva España» és un himne popular que traspua la convivència alegre i pacífica entre els pobles de l'Estat durant sis centúries. Un clam al veritable esperit d'acceptació entre les persones, a l'acolliment dels nous, a la inclusió... Sense prohibicions, sense trencadisses, sense censures.

De fet, i continuant amb els referents davant dels sacsejos separatistes dels últims temps, el Valle de los Caídos no fa més que posar a l'alçada del cel —el lloc que es mereix— un pacifista, un defensor de diàleg i la diversitat, un far de la comunió entre el poble a l'alçada de Gandhi, Mandela o Pau Casals que, tot i la inoportunitat de néixer a Catalunya, va projectar l'art espanyol arreu del planeta.

Perquè el marc de convivència que ens vam donar el 1978 és tan absolutament i magnànimament perfecte que resulta impermeable a qualsevol nacionalisme que el pugui corcar. La Constitució és un símbol de puresa, de tolerància, de projecte comú inequívocament democràtic.

Per això, els eixelebrats del nord sempre han estat terroristes autoritaris i al Congrés dels Diputats, amb etapes de fructífera entesa, sempre hi ha hagut una *minoría catalana* col·laboracionista que no sé pas perquè ara s'entesta a passar per damunt de la majoria, la majoria silenciosa que malda per defensar la gran força d'una Espanya (sempre) unida.

No en va, a ulls d'Europa, l'estat espanyol és un exemple de modernitat i d'incorrutable tradició democràtica adaptada i respectuosa amb les noves tecnologies. És normal, doncs, que s'investigui aquells tuitaires que pertorben la llibertat d'expressió i qüestionen l'existència i la subvenció pública d'entitats tan vitals com la Fundació Francisco Franco, un exemple de preservació de la memòria històrica d'un cabdill que va transformar Espanya en la reserva espiritual d'occident. Una terra pròspera.

I de què es queixen les autonomies? L'estat espanyol, a part de modern i transparent, és un dels més descentralitzats d'Europa, territorialment i econòmicament equilibrat. A la Generalitat de Catalunya, per posar un exemple, hi ha transferida la sanitat, l'educació, la seguretat i la gestió de moltes infraestructures. Estem parlant d'una estructura política pràcticament federal! Malgrat tot, però, l'estat no pot prescindir d'unes *mínimes* estructures ministerials i s'ha de reservar, pel bé de tots els catalans i en ares de la restauració de la normalitat democràtica, l'aplicació de l'article 155 que intervé les conselleries quan estan mal administrades.

Gràcies a la bona gestió, precisament, a Espanya s'està eixugant el deute i l'economia postcrisi està creant llocs de treball de qualitat. Per una qüestió operativa, no pas per cap ingerència del govern, les grans empreses han situat la seu central a Madrid, on hi ha el PIB més alt de tot l'estat tot i que el volum industrial és mínim. S'hi fabrica poc, però s'hi concentra tanta matèria grisa que la Unió Europea n'està encantada. La capital d'Espanya és el miralll econòmic del continent.

Finalment, cal destacar que la presència de la monarquia és el garant definitiu per impedir que els nacionalismes no s'imposin a la raó i als principis de justícia i d'estat de dret. La separació de poders és clara en una societat tan democràtica. El rei s'erigeix com a àrbitre i moderador del discurs de les diferents opcions polítiques i el seu discurs, absolutament mai, està condicionat per l'executiu ni menysprea cap moviment o ciutadà espanyol que, recordem-ho, és igual davant de la llei.

